

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, פל. 03-232262/3/4. תאריך: 136. מען מברקים: "עולמפרם" • העורך הראשי: אורי אבנרי • ראש המערכת: יוסי ינאי • עורכת-בכנית: יוסי שנון • עורכת כיתוב: ענת ישראלי • צלמי מערכת: ציון צפריר וגליה רזן • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: "העולם הזה" בע"מ • מודפס בהדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב כרם אביגדור • הפצה, גר" בע"מ • גדופות: צינוקורפיה, "כספי" בע"מ.

אינא יקר!

פרשת הטיפות של הילד אורון יר-גברה מיום ליום. אצל אנשי-התיקורת נוסף על המוע-קה הכללית גורם מיוחד לדיכאון. החל

השער שננו הכישלון הגדול!

השער שהופיע מדוע זה קרה?

ביום שבו מסר אבי הילד את כספי-הכוסר לחוטפים, היה ברור, כי משהו יסודי מאד אינו כשורה בטיפולה של המיטרה בפרשה. ככל שעברו הימים, כך התעמקה הרג-שה זו. פרט נוסף על פרט, ובהדרגה הצטיירה תמונה שלמה של שיקולים מוטי-עים, חסר-היכולת להתמודד עם האתגר,

מעשי-איוולת ושלומיאיות. היתה זאת תמונה מחרידה, לנוכח הסכנה שהיתה נשקפת לילד. השאלה הגדולה היתה: האם לכתוב על כך? מתי לכתוב על כך? עד כמה לכתוב על כך? לא היו תשובות קלות על שאלות אלה. מצד אחד: האינטרס הציבורי המכריע לדעת מה מתרחש, וכות הציבור לקבל דיווח מפורט ומהימן על פעילות הגוף האחראי מטעמו על שמירת החוק, חובת הדיווח של העיתונות. מאידך: החשש שמא פירסום בלתי-שקול יפריע לפעולת המיטרה, יסכן את הילד, יגביר את מצוקת המישפחה. לקראת הופעתו של הגליון האחרון של העולם הזה (2233) גבר השיקול הראשון על השני. מאז החטיפה עבר יותר משבוע.

היסוסיה ולבטיה, היה ניסוח הכותרת ב-שער האחורי. מובן שהשער הקידמי הוקדש לילד עצמו. הכותרת הסתפקה ברמו-ניטולי: "השאלות סביב החטיפה". בשלב די מוקדם החלטנו לשים בשער האחורי את תמונתו של השוטר האחראי למיבצע מפקד-מחוז משה טיומקין. אך הת-לבטנו בניסוח הכותרת. ביום הראשון בשבוע החלטנו שאסור לפסות על שתי הסעיפים, ושיש להגיד דברים מפורשים. החלטנו שהכותרת תהיה: "הכישלון הגדול". אולם למחרת היום גברו שוב ההיסוסים. שמא זה מוקד-היום? שמא זה יכול להשפיע לרעה על מהלך הפעולה בשלב זה? על כן עשינו דבר נדיר: גנזנו את השער, שכבר היה בשלב מתקדם של הכנה, והחלטנו את כותרתו בכותרת ניטולית יותר: "המיש-טרה בפרשת החטיפה — מדוע זה קרה?" בגליון עצמו הופיעה הכתבה המרכזית תחת הכותרת "המחדל".

יתושים באילת

הוא שיעור קטן למי שסבור, כי העיתו-נות פועלת בפיוזות, ושאינה מתלבטת לעולם. אנהני נאלצים לקבל החלטות, בתאם לאחיינותנו הציבוריות. אך ההחל-טות אינן מתקבלות בקלות, ובוודאי לא בקלות-ידעת.

זור בתי-המלון. כקוריון סיפר מלצר כי לעירייה אין כסף לרכוש מיתקן להדברת היתושים שבעיר, וכי הוא תרם מכיסו סכום של 25 אלף לירות, כדי שהעירייה תוכל לרכוש מיתקן כזה. התגובה הראשונה לכתבה היתה של ראש-העיר עצמו, גדי כץ. הוא שיגר אליו חזרה את הצ'ק, בליוויית מיכתב-ניופה חמור, שבו האשים את מלצר בהשמצות. הטענה הרשמית של כץ היתה שהוא אי-נו מקבל תרומות מבתי-מלון, מאחר ש-הוא צריך לפקח עליהם. הצ'ק שמלצר שלח נגד היתושים היה מחשבונו של מלון השירך לו.

מלצר לא נשאר חייב. הוא מיהר לש-לוח לכץ מיכתב, שבו חזר על ההאשמות שפורסמו בהעולם הזה וביקש מכץ: "במ-קום להאשים משמיצים, כדאי היה שת-פל בעיר, כדי שלא יהיה מה להשמיץ". כשהגיעה למערכת חליפת-המיכתבים בין השניים, לא נותר לנו אלא להצטער. לא על הריב שבין שני האישים המקור-מיים — זהו ריב שהחל עוד הרבה קודם לפרסום הכתבה, והשאל כבר חלק מה-שותלובי של אילת — אלא על העובדה שתושבי העיר הפסידו מיתקן, אשר יעזור להם להתגבר על מכת היתושים.

אולם ימים אחדים אחר-כך נחל העוון הפרטי שלנו, התברר כי לא רק מלצר, כץ ויתר תושבי אילת קראו את הכתבה בעיון רב, אלא גם שר-התעשייה-היהודי-רות, גידעון פת. הוא זימן אליו לישיבה דחופה את ראש-העיר, את הגורמים הר-מופקדים במשרדו על התיירות באילת, את מנכ"ל משרד-הפנים חיים קוברסקי, את הנהלת מקורות ואת נציבי-המים, דב ברמאיר. הוא ביקש נתונים על עלות פיתרון בעיית-הביוב של אילת, וקיבל אותם מיד: סכום ראשון של 15 מיליון לירות כדי לגיש עזרה ראשונה לביוב, וסכום בן 160 מיליון לירות כדי לפתור אחת ולתמיד את הבעיה. על-ידי הרחקתו של הביוב אל מחוץ לעיר, פת, כנציג משרד-התיירות, וקוברסקי, כנציג משרד-הפנים, התחייבו למצוא את המימון לכך. משתתפי הישיבה לא יכלו שלא לשפשף את עיניהם בתדהמה. במשך שנים רבות דורש כץ, ועימו שאר תושבי

תירן מזרחי

ראש-עירייה כץ

מען יצא חתוק

העיר, לפתור את הבעיה, והתשובה היתה עד כה שלילית: המחיר היה יקר מדי. עתה יזם המממן עצמו את הישיבה, וי-דרש לשלם את הכסף. אילת הפסידה אולי סכום של 25 אלף לירות בגלל יריבות בין אישים והדברים שפורסמו בהעולם הזה, אך הרוויחה, ב-עיקבות אותה כתבה, 160 מיליונים — ופיתרון אחת הבעיות המאיימות להרוס את התיירות בעיר.

מלא, שיעקרו זעקה על הריסת אילת כעיר תיירות. במסגרת הכתבה רואיין חבר מועצת-העירייה, שמואל ("מוקי") מלצר, שהוא בעל חברה גדולה לנסיעות ולתיירות ב-אילת. למלצר היו טענות רבות כלפי ראש העירייה, גדי כץ, ומדיניות-התיירות שלו, והוא לא חשש לחשפן בשמו.

בכל מסיבת-רעים ישבו אורחים וניתחו את פעולת המיטרה, שפרטיה נודעו ב-רבים, ומתחו עליה ביקורת קטלנית. אי-אפשר היה עוד לדחות את הביקורת הר-ציבורית המוסמכת. השאלה היתה: כמה? מה מותר כבר לגלות, ומה מוטב עדיין לגנוז? באיזו הריפות להתבטא? הרי עדיין לא היתה כל ידיעה על גורלו של הילד, ועדיין נמשכה פעולת המיטרה. התחבטנו בכך מדי יום, ואף מדי שעה. היה עלינו לקבל החלטות. ידענו ש-העולם הזה יצטרך שוב ללכת בראש — וכי שאר כלי-התקשורת יבואו אחרינו. אחד הגילויים של התחבטות זו, על

Handwritten signature: יוסי ינאי